

Nagy Dániel

Fon, szöszöl, vág

I.

A hajnal négyes busszal jöttem haza
a hidegben elbizonytalanodó idillből.
A folyóparti éjszaka egy szál pulóverben talált
és egész csontos testével rám nehézkedett.
Tegnap elmentem világgá.

2.

Korlátozott számú éveimből
elszívtam már jó néhányat
(mintha fonalam meggyújtánám a túlsó végén) –
mindez magában hordoz némi kockázatot –
(elvégre nem én fonok, eresztek szöszöt, vágok;
ez mindössze belepofátlankodás).

De mégis; felelősség.
(Adj' Isten, hogy ne legyen felelősségre vonás.)—
Hogy magyarázzam meg az összegyűrt
lepedőkbe fulladó napjaim?

3.

Tegnap elmentem világgá, de már itt vagyok.
Átázott a harmat és földes ízű a szám.
Most folytatódok. Kisimultan, kiterítve.
Számolni tanulom hosszomat,
na meg élni is ideje volna megtanulni már.

Egyenetlen légzés

Letarolt szárazföldeken már nem termelődik oxigén.
A kivágott fákat halomba rakják, aztán elégetik.
(Bár égéshez is több kell, mint égési hő.)
A csupasz tereket belakja a tömeg
- mint aluljáróban húgyfolt a fugát.
Az emberek pedig nem termelnek oxigént.

Tengerekké mélyülnek a zsúfolt szárazföldek.
Fullasztó víztömegbe, fellazult kötésekre szorul a légszomj
(mintha én közétek).
Ilyenkor egy tengeralattjáróba képzelem magam,
(elszigetelt, gyenge buborék) és elhagyom a partokat
- mint rothadó testből elszálló lélek.

A távolodást magamban számolom, a mértéke
méterben nem kifejezhető. A tűzfalakat tartom számon;
körülottem (lerombolt ház) magasodó ablaktalan falakat.
Lassan fojt meg a tüdőbe beszivárgó sós víz,
a buborék üveghéján penészedő folyadék, ahogy az újszülötteket.
(Mert egy sem felejt el levegőt venni éjszaka.)

(Beszív, kifúj, beszív, kifúj, kifúj, kifúj, (...))

Szényi Zoltán: Téli Zala

